

ningen ved Universitetet blot skal være knyttet til Ancienniteten ved samme. Jeg tilføjer ogsaa, at jeg hører til dem, der mene, at Medlemmerne af det medicinske Facultet vel i Regelen ville have større Afgang til Fortjeneste end Medlemmer af de andre Faculteter; men da jeg er enig i, hvad der er antydet i Udvalgets Betænkning, at man maa see hen til, at vedkommende Professor overhovedet har saameget i Løn, at han udelukkende kan være i Stand til at hellige Videnskabens Tjeneste sine bedste Kræfter, og da det er klart nok, at der meget vel vil kunne være en enkelt medicinsk Professor, der kan udvikle den største Videnskabelighed; men slet ingen Praxis har, troer jeg, at man bør see bort fra, at, naar det lægevidenskabelige Facultet stilles lige med de andre Faculteter, turde Medlemmerne af disse i Virkeligheden vel komme til at have en forholdsvis ringere Fortjeneste.

Hvad nu Sagen i sin Almindelighed angaaer, skal jeg ikke røre ved dens politiske Side i den Forstand, at jeg her skulde søge at gjøre politiske Hensyn gjældende med Hensyn til Enkeltmænd; jeg skal vistnok i denne Henseende meget gjerne følge den Advarsel, som nys blev givet af den ærede Rigsdagsmænd for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther); men jeg troer dog overhovedet at burde minde om, at, uagtet Kjøbenhavns Universitet, der blev oprettet 1479, og saaledes nu snart har fire Arhundredes Historie bagved sig, som enhver anden tilsvarende Anstalt er undergaaet store Forandringer i Tidernes Løb, vilde man ikke være istand til at kunne paavise et eneste Tidspunkt, hvor dette Universitet har vist nogen Virksomhed mod Friheden. Ja, jeg kender ikke et eneste Exempel; jeg vil bede ethvert Medlem af Thinget, der kunde belære os anderledes, om endelig ikke at fordølge sin Kundskab; jeg for mit Vedkommende skal i Sandhed erkjendelig modtage en saadan Belæring. I Slutningen af det forrige Arhundrede, da Landbostanden begyndte at opnaae sin Frihed, og da den store Landbocommission, der var nedfåt for at forberede Reformen, foruden af Proprietairer tillige bestod af ved Universitetet dannede Embedsmænd — jeg behøver ikke at sige,

hvor Friheden nærmest var repræsenteret — var det ikke mindst Universitetslærere, som deeltog i den store Bevægelse i Pressen, der her dreve Reformen igjennem. Da den Bevægelse begyndte i 1830, der har ført til den nuværende Tingenes Orden, saae man ikke blot strax en Universitetslærer afstediget som det første Offer for den nye Opposition; men da senere Provindsstaaenderne traadte sammen, først i Roskilde, senere i Viborg, og den grundlovgivende Rigsforsamling endeligen mødte her, da have vi jo seet til Formænd og Viceformænd i Roskilde og Viborg, ligesom dengang her i Kjøbenhavn, netop Professore valgte, og det Mænd, som ikke tilfældigvis vare Professore, men netop Mænd; der i den Tid maatte siges at repræsentere den Retning og den Aand, som var fremherskende hos Universitetets Lærerstand i Almindelighed. Jeg veed ikke, om jeg skal tilføje, at af den grundlovgivende Rigsforsamlings 152 Medlemmer vare 82 akademiske Borgere, for at jeg her skal bruge den gamle Udtryksmaade. Havde den Aand, der tidligere udgik fra Universitetet, i Virkeligheden været en frihedssjæns Aand, saa tænker jeg, at man vilde have seet Fleertallet i hin Forsamling gaae i en anden Retning, end det gif.

Med Hensyn til Sagen i Almindelighed skal jeg fremdeles tillade mig at bemærke, at det her til Afstemning foreliggende Spørgsmaal for mig væsentligt har tvende Sider, den ene, om det overhovedet er værd at give saa mange Penge ud til Universitetsvæsenet, og den anden, om man ikke ved denne Betaling kommer i Strid med, hvad Staten ellers giver andre Embedsmænd, der ere stilledes paa en tilsvarende Plads. Hvad det Første angaaer, da er jo heldigvis den Tid forbi, hvor der var en skarp Kløft mellem Videnskabelighed og det praktiske Liv overhovedet — man behøver jo blot at aabne et Nummer af „Tidskrift for Landmænd“ for, naar man ikke har nogen særlig naturvidenskabelig Dannelse, næsten at blive bange for disse lærde Anmeldelser af Bergelius's eller Liebig's Studier — men nu synes jeg, at man i den sidste Tid, saavel i som udenfor denne Sal, har været temmelig